

Ongezien

Ongezien

Anne Slot

Ongezien

Eerste druk januari 2023

Tweede druk april 2023

Copyright 2023 © Anne Slot

Auteur: Anne Slot

Uitgever: Brave New Books

Omslagontwerp: Femke Slot

Vormgeving binnenwerk: Anne Slot

Auteursfoto: © Femke Slot

ISBN 9789464804775

NUR 322

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn ouders die altijd benadrukken om mijn hart te volgen
&
mijn zus die altijd achter mij staat

Jezelf verliezen

*“Soms moeten we onszelf verliezen
om te ontdekken wie we waren
Soms moeten we onszelf verliezen
om ons ongepaste gedrag te kunnen verklaren*

*Soms moeten we onszelf verliezen
om weer met jezelf te kunnen verbinden
Soms moeten we onszelf verliezen
om jezelf weer terug te kunnen vinden”*

-Anne Slot-

The Eye School Killer

Vrijdag 1 september, 20:05 uur

Iedereen heeft wel eens het gevoel iemand te willen vermoorden, maar er is een verschil tussen *willen* en dit ook daadwerkelijk *kunnen* doen. Nooit had ik gedacht dat de lijn tussen *willen* en *kunnen* zo dun zou zijn. Opeenstapelingen van gebeurtenissen *kunnen* ervoor zorgen dat je de lijn over gaat. Net zoals bij mij is gebeurd. Ik zag geen andere uitweg meer.

Mensen zullen het niet begrijpen, want mijn leven is toch perfect? Als mijn leven echt zo perfect is, dan sta ik nu niet hier in dit lege klaslokaal met een bebloed mes in mijn handen voor een levenloos lichaam.

Met een dubbel gevoel staar ik naar wat ik zojuist heb aangericht. Er druppelt nog langzaam bloed uit de hals van het slachtoffer. Om het lijk heen vormen de druppels bloed een grote rode plas. Het zou mij beter moeten laten voelen, zeiden ze. Het zou een kick geven, zeiden ze. Het zou opluchten, zeiden ze. Ik probeer het te voelen, maar het enige dat ik op dit moment voel is spijt en schuld. Hoe langer ik naar het levenloze lichaam zonder ogen staar, hoe schuldiger ik mij begin te voelen. Iedereen heeft familie, ook het toegenakelde lijk dat nu voor mij ligt. Zij gaan later ook dit gehavende lichaam zien en wat zal dit een angstaanjagend beeld bij hen achterlaten. Wat heb ik hen allemaal aangedaan?

Ik maak vlug wat foto's van het toegenakelde lichaam en verstuur ze in de Telegram groepschat, genaamd Bloody Pirates Community (BPC). Bewijs van je daden, dat is wat je nodig hebt, anders geloven ze je niet. Dit is pas het begin van iets veel groters.

Ik moet hier zo snel mogelijk weg, voordat er mensen dit lokaal binnenkomen. Terwijl mijn ogen langs de ramen glijden, valt mij op dat er één raam openstaat. Al heb ik hoogtevrees, toch weet ik dat dit mijn beste uitweg is. Door het raam klim ik naar buiten. Ik hoef niet bang te zijn dat mensen mij zullen herkennen, want ik ben onherkenbaar. Mijn outfit bestaat uit een zwarte hoodie en broek en op mijn hoofd draag ik een levensecht latex masker.

Terwijl ik langs het schoolgebouw sluip, hoor ik ineens een piepje van mijn telefoon. Shit! Vluchtig kijk ik om mij heen of iemand het heeft gehoord. Het is pikdonker buiten, maar in de verte zie ik een zwarte schim voor de ingang van het schoolgebouw staan. Mijn hart klopt in mijn keel en ik voel het zweet op mijn voorhoofd staan. Van schrik laat ik mijn mobiel vallen. Als ik hem oppak, zie ik een paar kleine barsten in de hoek van het scherm. Snel berg ik mijn mobiel op in mijn broekzak. Ik kan nu geen afleiding gebruiken. Mijn ogen knijp ik samen tot spleetjes, om beter te kunnen zien wie de donkere verschijning is. De zwarte schim is echter zo ver weg, dat ik niet kan zien wie het is. Ik ben bang dat deze persoon mij herkent of mij zich later nog zal herinneren.

Het liefst wil ik rennen, maar ik besluit om het eerste stuk te lopen, aangezien rennen verdacht kan overkomen. Zodra ik uit het zicht ben van de zwarte schim, begin ik steeds harder te lopen.

Als ik bij mij thuis aankom, glijd ik bijna uit op de tegels van onze achtertuin, maar ik weet nog net mijn balans te houden. Zodra ik bij het raam van onze woonkamer aankom, probeer ik naar binnen te gluren. De reflectie van de lantaarnpaal maakt het echter moeilijk om naar binnen te kijken. Het enige dat duidelijk in het raam te zien

is, is mijn spiegelbeeld. Mijn ogen glijden over mijn kleding, die nu met donkerrode vlekken is bedekt. Mijn blik blijft hangen bij het levensechte latex masker op mijn hoofd. Dit hoofd ziet er precies zo uit als Lisa Osterman. Iemand anders in de Telegram groepschat heeft haar vermoord, maar haar lichaam is nog steeds niet gevonden. Wanneer we iemand vermoorden, dragen we allemaal maskers van iemand die lijken op eerdere slachtoffers van onze groep.

Een vleermuis fladdert langs mijn hoofd en laat mij opschrikken uit mijn gedachten. Zo snel als ik kan maak ik de achterdeur open en als ik niemand in mijn huis hoor, maak ik de achterdeur met een opgelucht gevoel dicht.

Ik vlucht de badkamer in en terwijl ik het bloed van mijn lichaam afspoel, begin ik mij enigszins opgelucht te voelen. Hoeveel jaren heb ik mij slecht gevoeld door deze persoon?

Als ik mijn mobiel uit mijn broekzak vis, zie ik dat ik twintig minuten geleden een nieuwe melding heb ontvangen. Het is een melding van onze leider.

Captain Z

Goed gedaan! Dit verdienen ze. Ze maken jouw leven tot een hel. Dit is een goed begin. We're proud of you!

20:10

Deel 1: Het begin

Liz

Maandag 28 augustus, 00:20 uur

Het is een stormachtige zondagnacht wanneer ik thuiskom van het uitgaan. De koude regendruppels slaan tegen mijn voorhoofd. Het was de beste avond van mijn leven. Morgenvroeg begint school helaas weer. Wat vliegt de tijd toch snel voorbij.

Wankelend loop ik naar de voordeur van mijn huis. Ik probeer de sleutel in het slot te stoppen, maar ik merk dat het met mijn dronken hoofd lastiger is dan ik dacht. Misschien wat minder drinken de volgende keer. Als ik wat onhandig de sleutel in het slot probeer te steken, valt het me op dat ik hem ondersteboven tegen het slot aandruk. Ik stop de sleutel opnieuw erin en zonder al te veel geluid te maken, draai ik hem voorzichtig om. Ik zucht van opluchting als ik de oude houten voordeur zonder kraken open duw, maar terwijl ik de deur achter mij dichttrek, maakt hij toch nog een krakend geluid. Wetend dat ik volgens mijn ouders te laat ben thuisgekomen, sluip ik toch voorzichtig naar het trappengat.

Ineens hoor ik het geluid van een glazen fles die tegen de muur kapot geslagen wordt en ik krimp ineen. De glasscherven kletteren hard op de grond en de sterke geur van alcohol komt mijn neus tegemoet. Mijn ogen glijden naar de deuropening in de hal, waar mijn vader verschijnt. Zijn gezicht staat op onweer. Er hangen wat verloren glasscherven aan zijn bruine vettige haren. Terwijl ik in zijn felgroene ogen kijk, zie ik dat zijn oogwit weer is roodgekleurd. Dit komt volgens mijn moeder door de vele alcohol.

‘Wanneer was je van plan ons dit te vertellen?!’ schreeuwt hij.

Mijn moeder komt nu ook aangehold en ze verstijft als ze ons in de hal ziet staan. Haar ogen worden groot en glijden in een soort van driehoek van het gebroken glas op de grond, naar mijn vader en als laatste naar mij.

‘Wat?’ vraag ik onnozel.

Als ik in mijn vaders ogen kijk, weet ik dat dit een overbodige vraag is.

‘Dat je een pot bent!’ schreeuwt hij met een rauwe stem.

Ik zwijg. Terwijl ik mijn lippen stijf op elkaar klem, voel ik mijn wangen rood worden. Shit! Heeft hij mij zien zoenen met Nina?

Nina heb ik leren kennen tijdens het uitgaan. Ze zit bij ons op de middelbare school en ook nog eens in hetzelfde jaar. Haar mooie blonde lokken en haar hazelnootkleurige ogen vielen mij gelijk op en we raakten al gauw aan de praat. Mijn hart begon sneller te kloppen toen ik met haar praatte. Er ontstond een fijn gevoel in mijn buik en ik kon niet meer stoppen met lachen. Tot vanavond heb ik dit nog nooit voor iemand gevoeld.

‘Je weet welke s-straf je te wachten staat als je vliegt... uhm liegt!’ schreeuwt hij.

Met angst in mijn ogen grijp ik naar mijn lange golvende zwarte haren. Mijn haar stopt net boven mijn billen. Het heeft weer even geduurd voordat het zo lang was.

Op de basisschool heeft hij mij deze straf ook al een keer gegeven. Ik was met mijn zusje aan het spelen, toen ik per ongeluk een dierbare vaas omstootte. Deze vaas was door mijn inmiddels overleden oma gemaakt. Het was een van de weinige tastbare dingen die mijn vader nog van haar heeft bewaard. Ik snap dus wel dat hij boos werd.

Zijn eerste reactie bestond niet meteen uit woede, maar tranen stroomden als watervallen over zijn wangen. Na een tijdje draaide hij zich naar mij om en briede als een woedende stier. Hij sleurde mij aan zijn arm mee de badkamer in. Ik had geen idee wat mij te wachten stond, totdat hij een grote schaar en zijn tondeuse erbij pakte. Mijn zusje stond in paniek toe te kijken. Ze was bang, net als ik. Het heeft jaren geduurd voordat het weer een beetje op normale lengte was. Mijn vader zorgde ervoor dat ik tegen docenten heb verteld dat het mijn eigen keuze was. Ik heb er altijd aan getwijfeld of ze mij wel geloofden. Wie kiest er nou vrijwillig om met een zowat kaalgeschoren hoofd rond te lopen? Mijn klasgenoten bleven mij er maar mee pesten. Mijn beste vriendin Sophie was er in die tijd gelukkig altijd voor mij. Ze heeft toen zelfs haar eigen haren kort geknipt om een statement tegenover onze klasgenoten te maken. Hoewel haar ouders hier minder blij mee waren, is onze vriendschap sindsdien niet meer kapot te krijgen. Ze voelt voor mij echt aan als familie. Zelf heb ik naast mijn gezin niet veel familie omdat ik geen contact heb met de familie van mijn vaders kant.

‘Nee, alsjeblieft. Ik zal goed mijn best doen op school, mam?’ Ik kijk haar smekend aan, maar mijn moeder zwijgt. Ze durft niks te zeggen en ik weet dat ze tegenover mijn vader eigenlijk machteloos staat. Ze is ook maar een kleine dunne vrouw en laat vaak over zich heen lopen.

‘Meekomen jij!’ broemt mijn vader. Terwijl ik mij nog snel langs mijn vader probeer te wurmen, sleurt hij mij alweer vanuit de hal aan mijn arm mee de badkamer in. Hij zet mij neer op een draaikruk, recht voor onze goudomrande spiegel.

Zodra ik in de spiegel kijk, zie ik mijzelf weer zitten als achtjarige. Warme tranen druppelen van mijn wang op mijn zwarte leren broek. Deze grote druppels blijven verloren op mijn broek liggen.

Mijn vader reikt naar een grote schaar en dan hoor ik een geluid dat zo naar klinkt. Het geluid van een scherpe schaar die mijn zwarte haren met een dof geluid doorklieft. Het is een hele klus voor de schaar om door mijn dikke haren heen te komen. Mijn lange plukken haar vallen op de grond en mijn hoofd voelt meteen een stuk lichter aan. Daarna hoor ik het aanhoudende zoemende geluid van de tondeuse.

Ik knijp mijn ogen dicht. Was dit maar een droom, dan kon ik zo wakker worden en is niets van dit alles gebeurd. Helaas is dit een levende nachtmerrie. Ik voel hoe mijn vader de koude tondeuse tegen mijn hoofdhuid aanzet. Een koude rilling loopt over mijn rug. Ik zie de lachende gezichten en wijzende leerlingen weer voor mij.

Voorzichtig open ik mijn ogen. Als ik in de spiegel kijk, zie ik mijn vader weglopen en kijk ik naar mijn afgeschoren hoofd. Ik voel mij vernederd. Mijn vrouwelijkheid is van mij afgenomen. Morgen begint alles weer opnieuw. De nare en verbaasde blikken van medeleerlingen. De vragen van verbaasde docenten. Alweer.

The Eye School Killer

Maandag 28 augustus, 08:10 uur

Zodra ik het schoolgebouw binnenloop, voel ik de ogen van medeleerlingen op mij branden. Ze staren waarschijnlijk zo naar mij omdat er gisteravond een nieuw Instagramaccount is aangemaakt en het heet verrassend genoeg @stinky_winky. De profielfoto is Tinky Winky van de Teletubbies met daarop mijn hoofd gefotoshopt. Ik moet toegeven dat ze steeds origineler worden, maar kinderachtig is het wel. Driemaal raden wie er achter dit account zitten.

Vanochtend was er een eerste post geplaatst met een foto van mij. Er waren allemaal deodorant bussen in gefotoshopt met als originele caption: *“Vergeet allemaal niet je deodorantbussen mee te nemen. Die zal je wel nodig hebben als Stinky Winky in je buurt is #protectyourself.”*

Een goed begin van een eerste schooldag na een veel te korte zomervakantie. Mijn vader is er voor de vakantie achter gekomen dat ik word gepest op mijn middelbare school. Hij was er zo kapot van dat hij mij beloofde dat nooit iemand mij meer zou pesten als ik naar zomerkamp ‘De Verrekijker’ zal gaan. Dit zomerkamp is speciaal bedoeld voor kinderen die gepest worden. Het is een soort training om voor jezelf op te komen.

Tijdens mijn verblijf daar heb ik ook nieuwe vriendinnen gemaakt. Zij zitten op dezelfde middelbare school als ik. Het zomerkamp zelf stelde niet zoveel voor. Het duurde wel drie weken, dus ik was veel vrije tijd van mijn vakantie kwijt. Ze zeggen altijd de standaard dingen, zoals het samen naar oplossingen

zoeken en het gesprek aangaan met je pesters. Naar mijn gevoel blijven pesters altijd maar doorgaan. Ze vinden altijd wel een manier om je te pakken.

Ik had de hoop op het zomerkamp dan ook bijna opgegeven, totdat er ineens tijdens een van de laatste dagen op het kamp, een mysterieuze meid uit Amsterdam in beeld kwam. De laatste dagen ging ik vooral met haar om en ik kwam erachter dat zij ook helemaal klaar is met haar pesters. Ze vertelde mij iets interessants. Er bestaat dus een Telegram groepschat, genaamd “The Bloody Pirates Community”. Ik schrok eerst wel even toen ik die naam hoorde, maar ik begreep al snel waar het voor stond. Het is een groepsapp voor allemaal gepeste leerlingen op verschillende middelbare scholen door heel Nederland. We zitten met zijn allen in hetzelfde schuitje en we weten dus wat we doormaken. Ik heb deze groepsapp gejoind en heb hier al erg veel steun uit kunnen halen. De meesten hebben anonieme usernames, net zoals ik. Die van mij is @missinvisible. In de groepsapp gaat het vaak over een ideale wereld zonder pesters. Als ik daar alleen al aan denk, geeft mij dit een rustgevend gevoel.

PINGG! Door het onverwachte geluid struikel ik over de laatste traprede, maar ik weet nog net mijn balans te behouden. Zodra ik op de eerste verdieping aankom, grijp ik meteen naar mijn mobieltje in mijn broekzak. Mijn scherm licht op wanneer ik op de aan-knop druk en ik zie een nieuw berichtje van Captain Z verschijnen.

Captain Z

Lieve @missinvisible,
Is het nu nóg niet genoeg geweest? Wordt het niet eens tijd om toe te slaan? Denk aan die onbezorgde wereld, waarin niemand jou meer lastigvalt...

20:10

Mijn hart klopt in mijn keel. Onze leider heeft dus het Instagramaccount gezien dat over mij is aangemaakt. Natuurlijk wil ik hen wel iets aandoen, maar ik weet niet of ik dat kan. Ben ik in staat om iemand uit mijn wereld te verwijderen? Met trillende vingers antwoord ik het berichtje van Captain Z en vrijwel direct ontvang ik een reactie.

Ik weet niet of ik 't wel kan...

08:16

Captain Z

Weet dat je niet alleen bent. Ik wil je niet pushen, maar denk er alleen alvast over na en sla toe wanneer je er klaar voor bent. Wij geloven in je @justiceformissinvisible

08:18

Qutiepie

#justiceformissinivisible

08:19

Rox13

#justiceformissinvisible

08:21